

LEE ONHWA

Kleine wonderen
in de
middernacht
bakkerij

XANDER

ROMAN

PROLOOG

Opening van de winkel

Het leven vervliegt, maar relaties niet.

Dat waren de laatste woorden van mijn oma geweest. Op de dag dat ze haar levensreis beëindigde, was de hemel strakblauw en zelfs de dood was een zonnestraal geworden die mijn altijd eenvoudige en kalme oma uitgeleide zou doen. Op die lentedag waren de bloemen buitengewoon mooi. Ik huilde niet.

Ik was zesentwintig jaar, en ook nadat mijn oma was overleden had ik het een maand lang druk met allerlei dingen. Maaltijden moesten gegeten worden, de kapper bezocht, batterijen verwisseld. Terwijl ik probeerde me energiek op te stellen, ging de tijd soepel voorbij. Het simpele feit dat gisteren vandaag werd en vandaag weer morgen zou worden, of er nu iemand was doodgegaan of niet, had ik al eerder ervaren.

Op het moment dat mijn oma overleed, lag ze sereen te slapen met haar armen netjes bij elkaar gevouwen; ook nu was ze netjes geweest. Ze was op en top een dame die altijd en overal onberispelijk verscheen, en zelfs de nagelaten sporen van haar leven waren makkelijk af te handelen.

‘Yeonhwa, hoe is het nu met je?’

‘Het gaat wel. Volgens mij heb ik het nu een plaats kunnen geven.’
‘Je zegt altijd dat het wel gaat. Dan maak ik me juist nog meer zorgen.’

Iryeong, die me hielp met verhuizen, gaf me een papieren zakdoekje. Gelukkig was het niet zo dat ik mijn tranen probeerde te bedwingen; ik hoefde gewoon echt niet te huilen. Niet omdat ik niet bedroefd was – natuurlijk was het nieuws van het overlijden van mijn oma, dat een maand eerder als een donderslag bij heldere hemel was gekomen, een droevige gebeurtenis.

Misschien had ik gewoon geen zin om te huilen. Door een verkeersongeluk had ik al jong mijn ouders verloren, waardoor ik weerstand voelde tegen afscheid nemen.

Dat ik een volwassene was geworden die elk probleem – wat het ook was – het hoofd kon bieden, bracht me geen verlichting.

‘Iryeong, ter ere van mijn verhuizing trakteer ik op *jjajang*-noedels!’

‘Yesss!’

‘Wil je ze met vlees in zoetzure saus of met gebakken kip in chilisaus?’

‘Tets duurdere.’

‘Oké, maar alleen vandaag.’

Om te vieren dat de ruimte waarin ik alleen was achtergebleven enkel gevuld was met leven, wilde ik iets lekkers eten. Toen mijn oma nog leefde, durfde ik niet ook nog vlees in zoetzure saus te bestellen als we *jjajang*-noedels aten, maar vandaag zou ik het ervan nemen en koos ik zelfs de nog duurdere gebakken kip in chilisaus. Voortaan zou ik een actiever en leuker leven leiden. Ik kon het!

Het bleek een uitstekende beslissing om op deze late doorde-weekse middag de bestelling te laten bezorgen door een Chinees

restaurant, want er was nog geen halfuur verstreken voordat het eten er was. Enthousiast opende Iryeong de voordeur.

Twee bakjes: de gebakken kip die een pittige en zoete geur verspreidde en de verleidelijk glimmende jjajang-noedels. De *tianmian*-saus waarin de gelige noedels rondreven, verspreidde een heerlijk stevig en smakelijk aroma. Ook het gebakken ei, waarvan de randen gefrituurd leken, zag er aanlokkelijk uit. Om het geheel af te maken, strooide ik er als garnering chilipoeder en sesamzaad overheen.

Terwijl ik hetzelfde deed bij Iryeongs kom, liep het water haar in de mond, zoals bij een puppy die op zijn eten wacht. Dat vond ik zo schattig dat ik expres even wachtte.

‘Snel nou!’

‘Alsjeblieft?’

‘Snel, alsjeblieft! Jezus!’

‘Haha! Aanvallen!’

Tegelijkertijd doken we op het eten, met onze neuzen in de kommen, en een tijdlang hoorde je alleen het geluid van noedels die naar binnen werden geslurpt. De smaak van de noedels was zo verrukkelijk dat we zelfs vergaten om er een simpele opmerking over te maken. Geen ‘prima restaurant, hoor’ of ‘hier moeten we vaker bestellen’.

De combinatie met de zure saus bij de gebraden kip was ook goddelijk.

We genoten met volle teugen van het eten en elkaars gezelschap, zonder ons zorgen te maken over de calorieën of het feit dat het budget van die dag overschreden werd. Ik hoopte dat mijn leven er voortaan altijd zo uit zou zien: zonder droefheid over gemis.

‘Wat gebeurt er met Hwawoldang?’

‘Morgen staat de afspraak met de notaris over de erfenis. Hij

heeft contact met me opgenomen en zei dat hij al lang geleden is aangesteld door oma.'

'Ga je het bedrijf niet voortzetten? Maar je hebt de recepten mee-gekregen terwijl je over de schouder van je oma meekookte...'

'Ik ben toch helemaal geen ondernemer? De bedoeling is dat ik bij een staatsbedrijf ga werken. Oma, papa en mama zullen in de hemel wel zitten bidden dat ik aangenomen word.'

De familie van moederskant had van generatie op generatie een winkel met traditionele lekkernijen gehad: Hwawoldang. Mijn bet-overgrootmoeder had het bedrijf aan mijn overgrootmoeder overgedragen, die het weer aan mijn oma had doorgegeven. Slechts het interieur veranderde, in overeenstemming met de smaak van de betreffende generatie.

Oorspronkelijk had mijn moeder Hwawoldang moeten overnemen, maar doordat ze overleed toen ik tien jaar was, zat er voor mijn oma niets anders op dan zelf de winkel voort te zetten.

Ik groeide op in een gezin bestaande uit oma en kleinkind, en bracht zo nu en dan tijd door in de bakkerij samen met mijn oma, maar nadat ik van de basisschool naar de middelbare school was gegaan, kwam ik er bijna nooit meer.

Kort gezegd kwam het erop neer dat ik niet zo bekend meer was met Hwawoldang. In de tijd waarin we leven ken je vaak zelfs de naam van je burens niet, en hoewel het een familiebedrijf was, voelde het voor mij toch ver weg. Mijn belangstelling voor de bakkerij doofde uit.

En daarbij zei mijn oma altijd maar: 'Yeonhwa, je moet een goed leven leiden.'

Een goed leven leiden. Betekende dat niet dat ik op mijn negentiende een goede baan zou vinden en een leven in overvloed zou opbouwen?

Ik had gehoord dat de oude appartementengebouwen in de omgeving van de bakkerij allemaal waren verdwenen, waardoor ook het aantal klanten sterk was afgenomen. Bovendien waren er sowieso weinig mensen die nog traditionele gebakjes kochten; tegenwoordig vielen macarons, madeleines en dergelijke meer in de smaak, en daarmee was Hwawoldang ook geworden tot een van vliegen vergeven last.

Iryeong knabbelde op een stuk ingemaakte rettich om de nasmaak van het eten te compenseren. 'Wel vervelend voor de vaste klanten, als die er zijn.'

'Die zullen er niet zijn. Mijn oma was een nachtuil en ze opende de winkel voornamelijk 's nachts. Dat zal trouwens ook wel een reden zijn geweest dat de zaak niet goed liep.'

'Wat cool, net zoals een nachrestaurant!'

'Oké, maar zelfs een nachrestaurant heeft klanten nodig, of niet dan?'

'Heeft ze verteld waarom ze alleen 's nachts open was?'

In mijn herinnering was mijn oma altijd tot diep in de nacht bezig geweest met het kneden van koekjesdeeg. Omdat ze altijd laat opstond, pas tegen de lunch, ontbeet ik 's ochtends vaak in mijn eentje, en daardoor hadden we niet veel kans om met elkaar te praten. Als de zon onderging, was oma bezig met sojasaus op rijstballetjes sprenkelen, of bronwater met kleefrijstmeel mengen. Niet één keer heeft ze me verteld waarom ze precies dat werk op precies dat uur deed. Ik vond haar stilzwijgen lastig en ongemakkelijk, en het creëerde afstand tussen ons.

Omdat ik bang was dat oma zich aan me zou storen stelde ik geen brandende vragen. En zo ging het leven verder.

'Je was haar kleinkind, maar ook jij wist van niets?'

'Klopt, ik had geen idee.'

‘Maar dan is dit je kans om wat over je oma te weten te komen.’

Bij deze woorden glimlachte ik flauwtjes en schudde mijn hoofd. Meer over iemand ontdekken kan heel interessant zijn, maar dat is eigenlijk alleen mogelijk als die persoon bij je is. Ik bedoel, hoe kan je iemand die overleden is beter leren kennen?

‘Wist je dat niet? Dat herinneringen op zoek gaan naar lege plekken, om die vervolgens op te vullen?’

‘Is dat zo?’

Als de lege plekken die mijn oma tijdens haar leven had achtergelaten zouden worden opgevuld, zoals Iryeong stelde, zou ik me dan met meer kracht door het leven kunnen slaan? Ik wilde haar overlijden afsluiten, zonder dat er ook maar een spoortje van droefheid zou achterblijven. Wat dat betreft zou de stappen van mijn oma nagaan als een soort rouwverwerking kunnen werken, terwijl ik de zaken met betrekking tot de bakkerij afhandelde.

‘Goed, laat ik dat doen!’

Iryeong schonk me een hartelijke glimlach, alsof ze zelf ook gerouwd was door de vastbeslotenheid in mijn stem. Het hebben van een vriendin die me kracht gaf zorgde ervoor dat ik me minder alleen voelde.

Ik kan het, ik kan het! Met gebalde vuist en met mijn nieuwe actieve houding nam ik me voor om door te zetten. Er stroomde een warm gevoel door me heen; alsof iemand me met schouderklopjes aanmoedigde.

De notaris die was aangesteld om de nalatenschap af te handelen was een man van ergens in de vijftig. Hij had een klein kantoor in de buurt van Hwawoldang, en hoewel het een doordeweekse avond

was, waren de vouwen in zijn pak onberispelijk. Zijn uiterlijk boezemde vertrouwen in: hij droeg een maatpak waarin indigoblauw overheerste, en in zijn wenkbrauwen stonden zelfs de fijne haartjes in het gelid. Nadat hij alle documenten die ik had meegebracht had geïnspecteerd, haalde hij een bundeltje papieren uit een kluis.

‘Mevrouw Yeonhwa Hong, u zult wel erg ontdaan zijn. Allereerst mijn oprechte deelneming,’ zei hij hoffelijk. Samen met een beker-tje koffie gaf hij me zijn visitekaartje. ‘Zoals u hebt vernomen, zal ik u op de hoogte brengen van de overerving van Hwawoldang van mevrouw Yunok Im.’

Hoewel het oploskoffie was, bleek de verhouding tussen water en koffie perfect en de smaak onverwachts goed. Nadat ik twee slokken naar binnen had gewerkt, groette ik hem terug met een beleefde blik.

‘Mijn intentie is om Hwawoldang meteen te verkopen zodra het in mijn bezit is,’ zei ik.

‘Dat is zeker vanwege de schuldenlast die de overledene heeft achtergelaten?’

‘Wat zegt u?’ Bijna spuugde ik de koffie weer in het bekertje. Schuldenlast? Mijn oma had een schuld? Daar had ze nooit iets over gezegd. Ik wilde Hwawoldang verkopen omdat ik niet van plan was de winkel zelf te runnen, niet om een of andere schuld te voldoen.

‘Het lijkt erop dat de zaak vanaf de opening steeds in de rode cijfers is gebleven en dat uw grootmoeder een lening heeft afgesloten om de kosten te dekken. Wist u dat niet?’

‘Om hoeveel geld gaat het?’

‘Honderd miljoen won.’

‘Pardon?’

‘Honderd miljoen.’

Ach, oma. Wat hoor ik nu? Honderd miljoen? Bij tien miljoen had ik al een hartverzakking gekregen, maar h nderd miljoen?

Bij dit absurde bedrag kon ik niet anders dan een bittere lach uitstoten. Het was nog tot daaraan toe dat oma geen interesse in de zakelijke kant had gehad, maar een schuld van honderd miljoen opbouwen was daar wel de overtreffende trap van, toch?

Rustig nou maar!

Als ik nu van mijn stokje zou gaan, dan zou ik niet meer zijn dan een schuldenaar in een ziekenhuisbed... met een vordering van honderd miljoen.

‘Hahaha! Dat is een goede grap, honderd miljoen. Maar als ik Hwawoldang verkoop, dan kan ik die schuld toch wel aflossen?’

‘Jammer genoeg zal Hwawoldang momenteel niet erg in trek zijn bij de makelaars.’

‘Sorry? Waarom dat nu weer?’

‘De locatie is niet erg gewild. In de nabije omgeving zijn helemaal geen huizen of appartementen meer, vanwege alle geruchten over geesten die er zouden rondwaren. En het gebied wordt ook vaak door monniken en sjamanen bezocht, zo vaak dat elke buurtbewoner ze van gezicht kent. Men zal zich er niet aan willen branden, hooguit voor een klein prijsje.’

Mijn god, wat meedogenloos is dit. Ik ben maar een onschuldige en onwetende jonge vrouw die haar eerste stappen in de wijde wereld zet...

Zonder dat ik het in de gaten had, werd mijn grip om de papieren beker steviger.

Toen de notaris zag dat het bekertje in mijn handen werd verfrommeld, overhandigde hij me wat aanvullende documenten. ‘Daarom heeft mevrouw Yunok Im een aantal voorwaarden opgesteld. Kijkt u zelf maar.’

Aan Yeonhwa,

Yeonhwa, als je deze brief leest, ben ik al niet meer in deze wereld. Het spijt me heel erg dat ik je verlaat terwijl er zoveel dingen zijn die ik je tijdens mijn leven niet heb kunnen leren. Maar geen zorgen! Ik zal alles wat je nodig hebt achterlaten in Hwawoldang. En als je 'dat' ontvangt, dan kun je de schuld van honderd miljoen ook aflossen.

Er zijn wel voorwaarden aan verbonden:

- Ten eerste: houd Hwawoldang minstens één maand open en werk er zelf.
- Ten tweede: houd de openingstijden op tien uur 's avonds tot middernacht.
- Ten derde: leef terwijl je wacht.

Zo'n soort brief had ik enkel eens gezien als ik met vrienden naar een escaperoom ging.

De notaris legde uit dat de tenaamstelling van Hwawoldang en de overdracht van de rechten direct konden worden geregeld, maar het door oma toevertrouwde 'dat' zou pas door een derde worden overgedragen nadat ik aan de drie voorwaarden had voldaan. Mocht dat niet het geval zijn, dan zou 'dat', in overeenstemming met de laatste wens van de overledene, aan de lokale gemeenschap worden gedoneerd.

Maar wacht eens even. Raak ik dan in één klap failliet, met een schuld ter waarde van honderd miljoen? Oma, heb ik iets verkeerd gedaan toen u nog in leven was? Ben ik misschien een geadopteerde kleindochter? Hoe kan dit allemaal?

Vanwege mijn wat ongeduldige karakter heb ik graag dat mijn nieuwsgierigheid meteen bevredigd wordt. Dat de relatie met mijn oma niet heel innig was, kwam ook doordat haar karakter op dat punt zo van dat van mij verschilde. En nu is ze heengegaan... nadat ze me heeft opgezaaid met een probleem dat ik niet meteen kan oplossen.